

Ἀποσπερὶς τοῦ τό ἔλεγε καὶ τὸ πρῶτὸ τὸ κάμει Νίσυρ.

Ἀποσπερὶς τὸ κάμνασιν καὶ τὸ πωρὸν ἐχάλα Ρόδ.

Ποιὸς εἶδεν ἥλιο ἀποσπερὶς καὶ ἄστρα τὸ μεσημέρι ;
Χίος. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Α 1127 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.)
«ἐθώρειεν τη ποῦ βρίσκουντον ταχὺ νύχτ' ἀποσπέρα».
Συνών. ἀπόβραδα, ἀπόβραδο 3, ἀποβραδὺς 1,
*ἀποσπερινοῦ. 3) Τὴν ἐσπέραν τῆς σήμερον, ἀπόψε
Λέσβ. Μακεδ. Πελοπν. (Αἴγ. Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ. Βαλτέτσ.
Βαμβακ. Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Καλάμ. Κυνοῦρ. Λάστ. Μάν.
Μεγαλόπ. Μεσσ. Πύλ. Τρίκκ. Τριφυλ.) Τσακων. κ.ά. : Θὰ
γύγω ἀποσπεροῦ Καλάβρυτ. Ἀποσπεροῦ νὰ μὲ περιμένῃς Μάν.
Ἡρθε ἀποσπεροῦ Τρίκκ. Ἐλα ἀποσπεροῦ νὰ καθίσωμε
Πελοπν. Πυρωθῆτε, τί κάνει κρύ' ἀποσπεροῦ Κυνοῦρ. Ἀπο-
σπεροῦ θὰν τὸν παραφυλάξω Βαλτέτσ. Θέλ' νὰ τὰ τοιμάσουμι
ἀπουσιρὶ ὅλα Μακεδ. Ἐα ἀποσπεροῦ νὰ κατσάμε (ἔλα ἀπόψε
νὰ καθίσωμε) Τσακων. || Ἄσμ.

Κι αἱ ποῦ νὰ μείνω ἀποσπεροῦ καὶ αἱ ποῦ νὰ μείνω ἀπόψε ;
Βούρβουρ.

Σαράντα γύρους τό φερα ἀποσπεροῦ τὸ μῆμα,
γιὰ νὰ βρω τόπο νὰ σταθῶ καὶ πόρτα νὰ περάσω
(ἐκ μοιρολ.) Τριφυλ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ. Χρον. Μορ.
ἐνθ' ἀν. «νὰ φύγωμεν ἀποσπεροῦ οἱ πρῶτοι τοῦ φουσσά-
του». Συνών. ἀπόσπερα 1, ἀπόψε.

ἀποσπερήσιμος ἐπίθ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποσπέρα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ήσιμος.

Ὁ τῆς ἐσπέρας: Τὸν ἀποσπερήσιμον θυμὸν νὰ τὸν φίν-νετε
τὸ πωρὸν.

ἀποσπέρει τό, Κύθηρ. ἑσπέρει Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσπερίζω καὶ τῆς καταλ. -ι.

1) Ἀποσπερίδα 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν. : Κοπιάσετε πόψε
νὰ κάμουμε ἑσπέρει Ρόδ. 2) Ἑσπερινὴ ἐργασία Ρόδ. :
Πόψε ἔκαμα πολὺ ἑσπέρει.

ἀποσπερίζω ἡ, Θήρ. — ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 210 — Λεξ.
Μπριγκ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόσπερος.

Ἀποσπερίδα 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν. : Ποίημ.

Ὡς καὶ τὴν ὥραια ἀγάπη τὴν ξεθέρμισες
καὶ μόλις τὴ θυμᾶσαι ἀκόμα κατὰ τὴν ἀποσπερίζω
ΠΒλαστός ἐνθ' ἀν.

ἀποσπερίζω Θήρ. (Οἶα κ.ά.) Κύθηρ. Πελοπν. (Λα-
κων.) κ.ά. — Λεξ. Μπριγκ. ἑσπερίζω Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποσπερίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ.

Διέρχομαι τὴν ἐσπέραν ἐνθ' ἀν. : Ἐλα ν' ἀποσπερίζωμε
Λακων. Πᾶσα βράδυ παίρνομε τὴ γάρτσα μας καὶ πάμε 'ς τῆς
δεῖνα καὶ ἀποσπερίζωμε Θήρ. || Παροιμ.

Ἄμα δῆς κολοιτουθάται, ἀποσπέριαζε λιγάτσι,
τὸ ἄμα δῆς τὴν κολοιτούθα, ἀποσπέριαζ' ὅλη νύχτα
Οἶα. Συνών. ἀποσπερίζω (II) 2, γειτονεύω.

ἀποσπερίαις ὁ, ἀμάρι. ἑσπερίαις Ρόδ. (Κάστελλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπόσπερα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ιάρεις.

Τὸ ἀφ' ἐσπέρας βρασθὲν γάλα, ὅπερ κατὰ τὴν ἐπο-
μένην ῥίπτεται ἐντὸς τοῦ προσφάτου γάλακτος πρὸς παρα-
σκευὴν τυροῦ.

ἀποσπεριάτης ὁ, ἀμάρι. ἑσπεριάτης Ρόδ. ἑσ-
περιάτης Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποσπέρα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ιάρης.

Τὸ κατὰ τὴν ἐσπέραν ἀμελγόμενον γάλα.

ἀποσπεριάτικος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποσπέρα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ιάρικος.

Ὁ τῆς ἐσπέρας, ὁ βραδινός. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν
λ. ἀποσπερινός 1.

ἀποσπερίδα ἡ, Ἀντικύθ. Θήρ. Θράκ. Κρήτ. (Βιάνν.
Μονοφάτσ. Σητ. κ.ά.) Κύθηρ. Μύκ. Τήν. — Λεξ. Κουμαν.
Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀποσπερία Κάρπ. ἑσπερίδα Κῶς
Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. ἐσπερίδα.

1) Ἡ κατὰ τὴν ἐσπέραν γινομένη συναναστροφή, ἐσπε-
ρίς ἐνθ' ἀν. : Τὸ χειμῶνα μαζώνονταί οἱ κωπελλίες καὶ
κάνουνε ἀποσπερίδες Σητ. Ποῦ θὰ κάμετε ἀπόψε τὴν ἀπο-
σπερίδα ; αὐτόθ. Πάει 'ς τὸ σπῖτι τοῦ γρᾶς 'ς τὴν ἀπο-
σπερίδα Βιάνν. Νὰ ῥθῆτε 'ς τὸ σπῖτι μας νὰ περάσωμε τὴν
ἀποσπερίδα Σητ. Κάμαμε τὴν ἀποσπερίδα κ' ἤρθαμε νὰ κοι-
μηθοῦμε Μονοφάτσ. || Γνωμ. Ἡμπεν ὁ Σταυριάτης κ' ἡ
ἀποσπερία (ὅτι μετὰ τοῦ φθινοπώρου ἀρχίζουν αἱ ἐσπερίδες.
Σταυριάτης = Σεπτέμβριος) Κάρπ. || Ἄσμ.

Ἐμεῖς ἐμόσαμε τὰ δὴν βραδεῖα νὰ μὴ ξωμείνω

μῆε νυχτοξημέρωμα μῆε καὶ ἀποσπερία

Κάρπ.

Ἀκούσετε νὰ σᾶς εἰπῶ αὐτὴν τὴν ἱστορία,

ποῦ ῥταν οἱ κλέφτες τὸ ἤθραν μας εἰς τὴν ἀποσπερία
αὐτόθ.

Ἡ-ῥ-ἀποσπερίδα κ' ἡ-ῥ-αὐγὴ | βοηθᾷ τοῦ χήρας καὶ ὀρφανῆς
Κρήτ.

Ποῦ ν' ἡ-ῥ-ἀποσπερίδα μας καὶ τὰ γλυκά μας λόγια,

τόρω μᾶς ἐγυρῶσανε δάκρυα καὶ μοιρολόγια

αὐτόθ. Συνών. ἀποσπέρει 1, ἀποσπερία, ἀποσπερινὴ
(ἰδ. ἀποσπερινός 2 δ), ἀποσπέρισμα (II), ἀποσπέ-
ρισμα, βεγγέρεα, νυχτέρι, παρακάθι. 2) Συνεκδ.
ἡ ἐργασία ἡ γινομένη κατὰ τὴν διάρκειαν ἐσπερίδος Κύθηρ.
κ.ά. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. 3) Ἡ κατὰ τὴν ἐσπέραν γινο-
μένη παραφυλάξις λαγῶν, ἐπὶ κυνηγῶν Κρήτ.

ἀποσπερίζω (I) Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. ἀποσπερίζου Σκῦρ.
ἑσπερίζω Κύρρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. ἐσπερίζω.

1) Παύω νὰ ἐσπερίζω, τελειώνω τὸ ἐσπέρισμα Σκῦρ.
— Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. : Νὰ ἀποσπερίσωμε, γιατί εἶναι μεσάνυχτα
Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἄμα ἀποσπερίσαμε, ὅστερα ἕνας σωρὸς ἀργο-
δούλια (μικροεργασίαι) Σκῦρ. 2) Περαιτῶ τὸν ἐσπερινὸν
τῆς ἐκκλησίας Κύρρ.

ἀποσπερίζω (II) πολλαχ. ἀπουσπερίζου βόρ. ἰδιώμ.
ἑσπερίζω Κρήτ. Ρόδ. ἀποσπερίζω Σίφν. ἀποσπερίζ-ζω
Σύμ. ἀπουσιρὶν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) ἑσπερίζω Κύρρ.
Σύμ. ἑσπερίζω Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποσπέρα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ τῆς ἐσπέρας Κύρρ. : ἑσπερι-
στήκαμεν 'ς τὸ δεῖνα μέρος. Συνών. νυχτώνω. 2) Ἀπο-
σπερίζω, ὁ ἰδ., πολλαχ. : Χτὲς ἀποσπερίσαμε 'ς τοῦ δεῖνα
πολλαχ. Τοὺς προσκάλεσε νὰ ἀποσπερίσουν Καρ. (Μοῦγλ.)
Ἐλα νὰ πά νὰ ἑσπερίσωμε 'ς τοῦ δάρδα Κρήτ. Εἴχαμε
πάει 'ς τὴ σανιδωμένη κάμαρη γιὰ πρὸ ζέστη καὶ ἀποσπερίσαμε
Σίφν. Καὶ μετβ. Κρήτ. : Μοῦ πε πῶς δὰ ῥθοῦνε ἀργὰ μὲ τὸ
σύδεκνο νὰ μᾶσε ἑσπερίσουνε. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Βλάχ.

